

Kanjers

december 2016

Magazine voor ouders en medewerkers

Nog een Kanjer!

Ine Lavrijsen 20 jaar directeur

Mijn mama heet Sawa

En mijn papa Pieter, zegt hij

Zwanger

En heel ziek

Haute Couture

Achter de kruiwagen

Een 'MooiGebaar'

Kind en gebarentaal

Dag 2016

Hallo 2017!

Dag 2016, hallo 2017!

In de december editie kijken we altijd terug naar het afgelopen jaar en blikken we voorzichtig vooruit. "Waarom wordt dit niet het thema van de laatste Kanjers van het jaar", zo vroegen wij ons af. Dat hebben we gedaan.

2016 bracht ons veel moois: als we terugkijken zien we de kinderen op de peuterspeelzaal, het kinderdagverblijf en de BSO groeien. Letterlijk omdat ze de lengte inschieten, maar vanzelfsprekend ook in hun ontwikkeling. Het ene kind ligt soms iets voor volgens 'het boekje', het andere kind neem iets meer de tijd. Elk kind is weer anders. We proberen, door te stimuleren een ieders talent naar boven te halen. U als ouder kent uw kind natuurlijk het beste. Wilt u ons graag iets vertellen over hun ontwikkeling of karakter, heel fijn. Mocht u zelf een advies nodig hebben, dan helpen wij u graag. Soms kunnen we door ervaringen te delen geruststellen. Indien nodig kunnen we doorverwijzen naar bijvoorbeeld het Centrum voor Jeugd en Gezin in Rhenen, een van onze samenwerkingspartners.

Dit jaar werk ik twintig jaar bij Kinderopvang Rhenen. Af en toe krijg ik een 'hallo' toegeroepen, als ik door Rhenen fiets of boodschappen doe. Het is mooi die 'twintigers' te zien die nu studeren en/of werken, maar die ooit ons kinderdagverblijf, de peuterspeelzaal en/of de BSO bezochten. Veel gezinnen in Rhenen zijn op een of andere manier met onze organisatie verbonden (geweest) en dat is mooi. Ik geniet als ik ouders zie lopen met één of meerdere kinderhandjes in hun volwassen handen. Wat mij meer dan ooit raakt is dat al die kinderen bij ons lekker samen spelen, elkaar uitdagen, samen knutselen of kletsen op hun manier. Ze krijgen vriendjes en vriendinnetjes, maar vooral belangrijk: ze leren sociale vaardigheden. Heel belangrijk in deze tijd van individualiteit en misschien voor de langere termijn wel belangrijker dan alle kennis die we ze proberen bij te brengen.

Ook dit jaar zag ik de inzet van onze medewerkers in het werk. De sfeer is gemoedelijk, medewerkers vormen niet alleen een eigen groepsteam, maar hebben ook onderling veel contact. Degene die bij ons werken hebben liefde voor het vak. Er wordt veel van ze gevraagd, "maar zo voelt het niet", hoor ik als ik even een rondje maak. Twee cursusavonden werden er dit jaar gegeven aan onze medewerkers van het kinderdagverblijf en de peuterspeelzaal. 'Gebarentaal' was de insteek. Bianca van Elk vertelt er in deze Kanjers meer over. Een mooi gebaar doet veel goed. Altijd.

In 2016 leek er binnen ons team een kleine geboortegolf. Veel collega's werden (opnieuw) moeder. Sylvana Koijmans had een bijzondere zwangerschap. Een zwangerschap die niet over rozen ging. Op pagina 8 en 9 leest u er meer over. "Is het goed om dit te publiceren", is een vraag die wij, en in het bijzonder natuurlijk Sylvana en haar man, stelden. "Ja", zei Sylvana. "Het is het leven. Ik heb veel steun gehad aan mijn collega's, de kinderen en ouders van Kinderopvang Rhenen. Hoe kan ik ze daarvoor bedanken?". Sylvana's verhaal en dat van anderen laat ons zien dat elk jaar veel moois kan brengen, maar soms ook heel zwaar kan zijn.

We kijken vooruit naar het nieuwe jaar, een dubbel jubileumjaar. Dat wordt uiteraard gevierd. Wat we gaan doen houden we nog even geheim. Voor nu en 2017 wens ik u, namens ons hele team, veel liefde en gezondheid toe.

Ine Lavrijsen
Directeur Stichting Kinderopvang Rhenen
en Stichting Peuterspeelzaal Rhenen

Lieve Ine,

Dit jaar vier je je twintigjarig werkjubileum bij Stichting Kinderopvang Rhenen als directeur van onze organisatie. Hiervoor werkte je als manager in de thuiszorg. De zorg zit in je. Elke dag stort je je met hart en ziel op jouw werk. Je weet de balans te vinden tussen wat goed is voor de kinderen en het financieel gezond houden van de organisatie. Ook al staat 'gelukkige kinderen die de kans krijgen zich te ontwikkelen' altijd voorop. Dat weten wij, ons bestuur, de oudercommissie, het Centrum voor Jeugd en Gezin, de bibliotheek de gemeente en meerdere (zorg)instellingen/besturen waar we mee samenwerken.

Je houdt, met jouw rust, controle over wat wij als collega's doen. Jouw deur staat altijd open en heeft zowel letterlijk als figuurlijk geen drempel. Je motiveert en corrigeert, dat laatste als het moet en op een motiverende wijze.

Vanzelfsprekend ben je nu al jarenlang betrokken bij de uitgave van Kanjers. Het voorwoord schrijf je zelf. De eindredactie ligt bij jou. Verschillende tekstjes zijn echter een verrassing voor je. Mooie woorden en een prachtig gedicht waar ook andere lezers iets aan hebben.

Het liefst hadden we alle collega's aan het woord gelaten. We hebben een hele kleine selectie gemaakt. Waarbij je vast verast bent door een bijzondere bijdrage: dat van jouw gezin. Blijf ons stimuleren. En blijf gelukkig! We gunnen je het zo!

Namens collega's Stichting Kinderopvang Rhenen en Stichting Peuterspeelzalen Rhenen

Els Stigter
Manager kinderopvang

Colofon

Vormgeving en druk: Paul Mekke, Oxymoron design www.oxymoron.nl
Tekst, coördinatie en fotografie: Simone Derksen www.derksencommunicatie.nl

Mijn mama heet Sawa

"Mijn mama heet Sawa. Mijn papa heet Pieter. Dat zei papa tegen mij, dus ik denk dat hij wel zo heet. Ik wil wel even met jou praten, maar mag ik dan de prinsessenjurk aan?" Dat mag. Rifka (3) is gastvrij. "Ik ga even taart bakken", zegt ze en verdwijnt uit beeld. Ze komt terug met een cadeautje. "Alsjeblieft, voor jouw tanden: een tandenborstel." Je zou er onzeker van worden. Haar grote bruine ogen kijken stralend de wereld in. Ze praat over haar grote broer Lucca en kleine broer Flynn die nu op de bso is. "Flynn heeft loopgips. Hij is gevallen met judo. Ik zei tegen hem dat hij niet met zoveel jongens tegelijk op de mat moet gaan staan. Ik heb twee poppen: een Barbie en een gewone. Die gewone vind ik het mooist. Ik vind voetballen leuk." Samen trappen we tegen de bal. Door een te hard schot vliegt deze door de ruimte waar alleen een pedagogisch medewerker is. Zij staat even met de rug naar ons toe. Rifka houdt haar vinger tegen haar mond en op fluisterton: "Ssst, zeg maar niets". Om daarna met dezelfde vinger de volwassen balschopster aan te wijzen. "Zij deed dat". Een terechtwijzing na dat cadeautje.

Jonathan, mijn liefste broer, ik zal hem nooit meer plagen

Evelien (3) kijkt kritisch naar degene die naast haar zit. "Mijn mama heeft ook lippenstift", zegt ze. "Paarse!" Als een ervaren visagist geeft ze tips. "Eerst moet je de lippenstift aan de bovenkant doen, en dan de onderkant. Dat hoort zo bij mensen." "En dit, wijzend naar haar wimpers, moet zwart." Haar moeder heeft kort haar, vertelt Evelien, en wijst tot op haar schouders. "Ze heeft dezelfde kleur als ik heb. Het mooiste vind ik de blauwe jas uit het leger."

Van mama komt het onderwerp op Jonathan, haar jongste broertje. "Jonathan kan al lopen; naar papa, mama en naar Wouter. Toen ik een baby was lag ik in Jonathan's bed. Een keer gaf Jonathan mij een kusje. Soms moet ik van mama op de trap zitten als ik Jonathan plaag. Dan ga ik gewoon huilen. Mama vraagt dan aan mij: "Wil je Jonathan niet meer plagen?" Ik zeg dan: "Oké mam."

En nu Evelien: ga je Jonathan echt nooit meer plagen? Evelien: "Nee, nooit meer. Echt nooit meer." Zo: ook weer geregeld.

"Iets waar je trots op mag zijn"

Het was in 1997 toen ik Ine voor het eerst ontmoette. Ik had gesolliciteerd en mocht een dagje meedraaien op de babygroep. Een moeder kwam haar zoontje ophalen en ik vertelde haar hoe de dag was verlopen. Achteraf hoorde ik dat ik gesproken had met de 'directeur'. Ik leerde Ine beter kennen toen ik in de Ondernemingsraad kwam. We hadden regelmatig overleg over de organisatie. Daar waren we het niet altijd met elkaar eens. Wat ik zeer in Ine waardeer is dat ze ondanks onze meningsverschillen, zij hier op

een professionele manier onderscheid in weet te maken. Op de werkvloer zie ik Ine niet vaak maar achter de schermen wordt hard gewerkt. Ook in de tijd dat het economisch gezien wat slechter ging wist Ine het KDV, BSO en de PSZ staande te houden. Het is een fijne werkplek met gezellige collega's, een plek waar kinderen zich kunnen ontwikkelen en zich veilig voelen. En dat heeft ze maar mooi in Rhenen weten neer te zetten. En om in haar eigen woorden te blijven: "Iets waar je trots op mag zijn".

Groetjes van Bianca Monsma

'Strike a pose' (Poseren maar)

Kijkend door de lens van de camera lukt het nog wel eens om een moment te pakken. De baby wiens handje op dat van de pedagogische medewerker ligt. Peuters die intensief met speelgoedauto's spelen en geen oog hebben voor de 'verkeersvrije zone' of de spanning op het gezicht van de zesjarigen als er voorgelezen wordt. Zo niet bij de bso-tieners op deze woensdagmiddag.

"Camera", wordt er geroepen. Levi poseert direct als een model in de deuropening. Zijn handen gaan de lucht in en grijpen de deurposten. Op de vraag of 'eenieder nog een keer naar buiten wil voor een shoot (de vertaling door de jongeren)' wordt enthousiast gereageerd. Ook al miezert het. Fietsen worden uit de schuur gehaald, er wordt tegen de bal aangetrapt door amateurs en professionals (Houdt u Tinashe in de gaten, hij is al gescout). En ook Flynn moet er in zijn tijdelijke rolstoel aan geloven. Niet dat hij het erg vindt: hij geeft vriendelijk maar beslist de aanwijzing waar hij graag wil staan. En wie mag duwen.

Als de wolken grijzer en grijzer worden, bonjouren de veertigplussers de tieners naar de binnenspeelruimte. En dan wordt het pas echt feest. Samen glijden op de kussens, springen en zelfs weer eens van de glijbaan af. Er wordt gelachen en uitgedaagd. En dan wordt het even stil. Els loopt naar Loes, pedagogisch medewerker, en laat de melktand op haar hand zien. "Nee, het deed geen pijn en ja de tand zat al los". Ook dit heuglijke moment moet worden vastgelegd, vinden ze. Bij deze jongens en meisjes! Graag gedaan.

Gehoord!

Lucas vraagt aan Floor: "Wat heb jij op je lip?". Floor antwoordt: "Een moedervlek." Waarop Lucas zegt: "En je vader heeft een vadervlek?"

Pedagogisch medewerker Coby: "Koen wil je nog een droge cracker?" Koen: "Nee doe maar een natte." Coby: "Hoe bedoel je dat?" Koen: "Nou, met pinda-kaas."

Dounia: "Ik heb warme mouwen (mouwloos shirt)."

Koen: "Ik zag een gleufje in de lucht, maar het was onweer."

Babette speelt met scheerschuim en smeert zichzelf lekker onder. "Ik heb een baard aan mijn armen", roept ze blij.

Guido zit naast Suze aan tafel en zegt: "Dat is geen meisje." Bianca: "Waarom niet?" Guido: "Omdat ze geen staart heeft."

Lofzang!

"Wij weten eerlijk gezegd niet zo goed of Ine dit wel wil", zegt Erwin, de partner van Ine Lavrijsen, als we hem, dochters Senna (16) en Kirsten (19) en zoon Ingmar (21) vragen om hun moeder te feliciteren met haar twintigjarige jubileum als directeur. Maar met onderstaande lofzang kan het niet mis gaan.

Erwin

Natuurlijk ben ik trots op haar. Als ze 's avonds thuiskomt nadat ze bij het Ministerie is geweest om mee te praten over kinderopvang. Dan bedenk ik mij dat ze het toch maar mooi rooit, samen met haar (in- en externe) team. Het begon met een relatief klein kinderdagverblijf en nu runt ze deze organisatie. Samen met een voormalig bestuurslid heeft ze veel energie gestoken in de nieuwbouw aan de Acacialaan. Maar de voldoening was groot en het heeft een prachtig gebouw opgeleverd.

Ine is integer, warm en hartelijk. En bovenal is ze zorgzaam voor iedereen. Ze houdt van de natuur: toen we samenwoonden stond ons balkonnetje vol met bloemen, planten en kruiden. In de woonkamer stond een bananenboom. Door haar brede interesses heeft ze altijd iets te vertellen en ze is geïnteresseerd in anderen. Ze houdt van haar werk. Toen onze kinderen jonger waren, stemde ze haar werktijd af op hun schooltijden. Soms zie ik haar schilderen in de glazen aanbouw van de keuken. Ze ontspant dan en laat dingen los. Samen met haar tijd doorbrengen: een stad bekijken, genieten van de natuur. Daar geniet ik van. Ze is (in) goed gezelschap! Hoelang we samen zijn? Op de kop af dertig jaar! Of dat een bloemetje verdient? Jazeker: of een bananenboom.

Senna

Als we naar school gaan staat mam altijd als eerste op. Ze maakt het ontbijt voor ons en perst verse sinaasappelsap. Wanneer we weg gaan zwaait ze ons altijd uit. Na mijn Vwo wil ik graag een studie volgen in de sociale richting. We bespreken welke opleiding bij mij past en bezoeken Open Dagen. Wij houden thuis allemaal erg van muziek. Ine heeft ons altijd aangemoedigd een muziekinstrument te bespelen. Mijn broer speelde drums en is nu in zijn vrije tijd DJ, Kirsten speelde klarinet. Ik speel nu saxofoon bij het Symfonisch Blaasorkest 'Ons Genoegen'. Vroeger speelde Ine gitaar en zong zij daarbij. Samen met Kirsten zing ik ook graag. We hebben op onze school vaker meegedaan aan de RC-Awards. Als wij dan op het podium staan geniet Ine heel erg en het maakt haar trots. Een mooi moment vond ik dat we samen onze tanden aan het poetsten waren en we de slappe lach kregen. Niet het meest praktische moment. Ze geeft mij vele mooie momenten. Ze probeert altijd weer een lach op mijn gezicht te krijgen.

Kirsten

"Volg je eigen dromen", dat is iets dat mama ons geleerd heeft. Zo is ze ook gaan werken en vindt ze het bij haar werk belangrijk dat ouders hun kinderen met een gerust hart naar de kinderopvang kunnen brengen. Zelf volg ik de opleiding pedagogiek en treed ik zo een beetje in haar voetsporen.

Mama is er altijd voor ons, dag en nacht! Als je haar nodig hebt, is ze er altijd. Zo is mama veel met haar drie kinderen bezig, maar kan zichzelf ook heerlijk terugtrekken in haar tekenkunsten en ze houdt van mooie tekstjes schrijven. Ook iets dat ik gelukkig van haar geërfd heb. Mama is een prachtig mens met mooie eigenschappen en een enorm groot hart.

Ingmar

'Een hallo vanuit Maastricht'. Alwaar Ingmar stageloopt bij voetbalclub MVV Maastricht. Ingmar zit in het 3^e jaar van de opleiding SPECO Sportmarketing in Tilburg en timmert steeds meer aan de weg in de commerciële wereld van de sport. Af en toe hebben mam en ik het weleens over

de overlappende aspecten van onze vakgebieden. Vaak is ze dan ook heel geïnteresseerd hoe sommige zaken in de voetbalwereld/sportwereld gaan. Zo heb ik haar uitgelegd wat de opkomende rol van social media in de voetbalwereld gebracht heeft en welke rol dat kan gaan vervullen in haar vakgebied. Dan is ze vaak een en al oor en stelt ze kritische vragen. Zo heb ik haar het principe van LinkedIn uitgelegd en kan ze daar nu zelf mee aan de slag. Dat zijn leuke dingen. Ik zie mam als een geweldige people manager die sociaal en communicatief heel sterk is. Dat komt soms ook wel van pas als ik het niet eens ben met mijn vader bij een voetbalwedstrijd van PSV. Dan kan ze daarin soms wat bemiddelen, haha."

Haute Couture

"Trek je zondagse jas maar aan", werd er decennia geleden gezegd. De 'doordeweekse' jas van Hiba (2) heeft bijna iets koninklijks! Een prachtige stof, iets klokkend uitlopend, met een bontachtige rand en af gestyled met roze shawl en bijpassende laarsjes. Hiba klautert op de glijbaan, kijkt aandachtig rond en roetsjt naar beneden. Binnen lijkt ze even verlegen. Maar wie haar aandacht geeft, krijgt die zeker door haar beantwoord. Als mama haar even later komt ophalen rent ze naar de deuropening. Haar vijfjarige broer Bilal, is mee. Hij is zorgzaam voor zijn zusje. Het kinderdagverblijf is voor hem bekend terrein: nadat zijn tante anderhalf jaar op hem paste, ging hij naar Kinderopvang Rheden. Zijn moeder, mevrouw Amarouchi: Bilal moest even wennen. Net zoals Hiba zich eerst ook niet op haar gemak voelde. Als moeder voel je dan toch even een steekje bij het weggaan. Nu gaat het goed: het geeft mij rust dat er altijd goede opvang is. Als mondhygiënist is mijn agenda ook gevuld met afspraken. Ik kan en wil niet zomaar afbellen. En

ik weet dat als er iets is, ik dan gebeld word. Bilal is lief voor zijn zusje, zo vertelt ze. Zo geeft hij onmiddellijk zijn kleurpotlood te leen, als ze hem daarom vraagt. Als hij iets niet wil en ik doorzet is het: "Nee, nee" en dan "oké mam". Hiba kwebelt lekker en is standvastig. Nee is ook echt nee. Een meisje-meisje ook! Hiba en Bilal trekken zachtjes aan de arm van hun moeder. Ze willen naar huis. Snel nog een laatste vraag. Die jas? Is deze ook te koop in maat 40? 42 mag ook.

Sylvana Koijmans

Sinds 2007 pedagogisch medewerker bij Kinderopvang Rhenen

Op de eerste dag dat ze chemotherapie kreeg in het UMC Utrecht, op 10 maart 2016, pakte de toen vijf maanden zwangere Sylvana het eerste cadeautje uit. Het was een 'avondje uit naar keuze'. Gekregen van haar naaste collega's Anna-Marije en Danique.

Sylvana onderging drie keer een chemokuur van drie weken. Zes weken lang, dag in, dag uit, mocht ze elke dag een andere verrassing uit de samengestelde mand halen. Cadeautjes van collega's, een kaartje, knutselwerkjes van kinderen en bemoedigende woorden van ouders. Enkele weken geleden kreeg Sylvana, tijdens de tweede controle, opnieuw de boodschap 'schoon'. De baarmoederhalskanker is weg, zoon Joël is een prachtig en gezond mannetje van zes maanden. En grote zus Dana? "Zij is onze 'kleine grote held'. In januari 2017 wordt zij vier". Vier(en!)

Mijn man Janno en ik zijn sinds 2008 samen. We trouwden in 2012. Dana, onze dochter, werd geboren. Waarom ik verliefd werd op Janno? Ik ken hem al lang. Hij is zorgzaam, rustig, hij kan waar nodig relativeren. En hij is knap natuurlijk. Sylvana's bruine ogen stralen.

Toen ik drie maanden zwanger was, ben ik met klachten naar de huisarts gegaan. Ik werd doorverwezen naar het Universitair Medisch Centrum in Utrecht. De dag van de uitslag en we het kamertje inliepen was onwerkelijk. Er zaten vijf artsen en de uitslag was onverbiddelijk: 'Een kwaadaardige tumor in de baarmoederhals, vijf centimeter groot, geen uitzaaingen zichtbaar'. Het bericht kwam als donderslag

bij heldere hemel. Mijn case was uniek: zwanger en kanker. Europese artsen keken mee. In theorie hadden we twee keuzes: 1. 'alleen' chemotherapie of 2. kiezen voor chemotherapie met bestraling waarbij we de baby niet zouden kunnen houden. Ik was 22 weken zwanger. Dan heb je sowieso geen keuze. Gelukkig maar.

Medio mei was ik klaar met de chemokuren. Elke week bezocht ik mijn collega's. Ik kreeg een warm welkom van hen, van de kinderen en ouders. Op 4 juni zou ik met collega's gaan lunchen. Op het terras bij Moeke in Rhenen stonden onverwacht vriendinnen, collega's en familie. Het was een babyshower. Zo onverwacht: ik moest huilen.

Ja; ik droeg hoofddoekjes, maar ik ging ook naar de stad zonder hoofdbedekking. Ik maakte mij op, wilde niet dat mensen mij als 'ziek' zagen. En naast mij stond Janno. En met hem mijn en zijn familie: ónze familie. Natuurlijk hebben we verdriet gehad, je bent niet alleen moedig.

Op 15 juni om 09.39 uur is Joël geboren met een keizersnede. Meteen daarna heb ik een buikoperatie ondergaan. Het kereltje werd voor onderzoek naar het kinderziekenhuis gebracht. Janno heeft de eerste zeven uur alleen voor Joël gezorgd. Hij heeft hem aangekleed, de eerste fles gegeven.

In de slaapkamer, rond 16.00 uur, werd ik wakker. "Hoe gaat het met Joël", vroeg ik aan de verpleegkundige.

"Goed", antwoordde ze. Goed! Om 17.00 uur werd ik, via een ondergrondse tunnel van het UMCU, naar het daarnaast gelegen kinderziekenhuis gebracht. Eerst kreeg ik een dikke knuffel van Janno, daarna werd onze zoon in mijn armen gelegd. Dana, 3,5 jaar, was betoverend. Ons meisje dat we alleen uitgelegd hebben dat mama ziek was. Ze legde soms een knuffel naast mij neer of trok een dekentje recht.

De chemotherapie had als primair doel de tumor een halt toe te roepen. Maar deze was verdwenen. Het waren loodzware maanden. Ook al hielden we de moed erin. 2016 is een jaar om te vergeten en tegelijkertijd te koesteren. Dana kreeg een broertje, wij een zoon. Samen vormen en zijn we een gezin. Sterk. Heel sterk!

Spaghetti en appeltaart

Spaghetti en appeltaart, dat zijn de lievelingsgerechten van de driejarige Mila. Appeltaart gebakken door mama! Op dat moment gaat de deur open en vliegt ze van de bank af om in papa's armen te duiken. "Mama brengt ons weg en papa haalt ons op", zegt ze. Haar vader verdwijnt even uit beeld en haalt Mila's zusje Janna op. "Kijk eens wat ze gemaakt heeft", zegt ze even later als ze haar zusje ziet. Ze wijst naar het knutselkunstwerk in haar handen. Een papieren bord. Om appelgebak op te serveren! En wie mag het grootste stuk? "Ikke", zegt Mila. "Omdat ze pas jarig is geweest", vertelt haar vader. "En toen mocht ze kiezen."

Mila wil graag naar huis. Om te wandelen met mama en hond Oban. In het bos, waar ook de kabouters wonen. Dag Mila!

Ine Lavrijsen Lang zal ze blijven!

Dit jaar is ze twintig jaar in dienst als directeur. Binnen onze organisatie heeft ze 54 collega's. We dragen haar een warm hart toe. Ine praat met liefde over haar werk en, voor een keer, over haar privéleven.

Tot een jaar of zes/zeven zijn kinderen nog heel 'puur'. Ze zijn zichzelf. Naarmate een kind ouder wordt, wordt het meer en meer beïnvloed door de omgeving. Sommige volwassenen raken in de loop der jaren ver van hun eigen kern verwijderd. Dan is het goed om weer even terug te gaan naar de basis, waar je vandaan komt en wat je werkelijk belangrijk vindt. Terugdenken aan je kinderjaren. Dat kan een eyeopener zijn.

Ouders

Zelf heb ik een hele fijne jeugd gehad. Ik kom uit een warm nest in Brabant. Mijn beide ouders zijn inmiddels op zeer hoge leeftijd. Zij hebben mij vroeger de vrijheid en het vertrouwen gegeven mezelf de ontwikkelen, hebben goed voor me gezorgd en me altijd gesteund. Daar ben ik ze zeer dankbaar voor. Nu ben ik mantelzorger voor hen en dat is mooi. Jammer genoeg wonen ze ver weg. Ik gun elk kind een onbezorgde jeugd. En dan maar hopen dat ze het 'puur zijn' nooit helemaal kwijt raken.

Spelen en studie

Met mijn vriendin Marian speelde ik als kind uren in de sloot tegenover ons huis. We hadden niks anders nodig dan de natuur en onze fantasie. Achter ons huis stond een soort kippenhok. Mijn hele lagere schoolleeftijd heb ik er in gespeeld, zelfs als het vroom. Het was ons 'huis'. Met mijn zus en mijn vriendin speelden we 'winkeltje', soms runden we er een 'hotel' of was het een 'school'. We wisten zelfs de

ramen. Net echt. Ik kijk met heel veel plezier terug op die tijd. Daarna heb ik het gymnasium gedaan en vervolgens ben ik HBO-verpleging gaan studeren. Verplegingswetenschappen aan de universiteit is er nooit van gekomen, ik ben het management in gegaan. Na de thuiszorg maakte ik de overstap naar de kinderopvang. Daar heb ik geen moment spijt van gehad. In 1993 trouwde ik met Erwin en zijn we verhuisd naar Rhenen. Ik vind het hier heerlijk wonen in deze prachtige omgeving.

Altijd muziek

Tijdens de middelbare schoolleeftijd speelde ik klassieke gitaar en zong ik graag. Ik ben opgegroeid met Ierse volksmuziek. Ik ben geen muzikkenner en kan namen van artiesten slecht onthouden. Maar ik geniet wel van muziek. Muziek koppel ik vaak aan herinneringen. In ons gezin spelen muziek en sport een belangrijke rol. Het is bij ons thuis bijna nooit helemaal stil; er wordt muziek gemaakt en door de meiden veel gezongen. Er klinkt altijd wel ergens in huis muziek. Soms hunker ik naar stilte, zeker als ik moe ben. Maar dat moet ik dan wel even regelen.

Herinneringen

In 2002 heb ik de ziekte van Lyme gehad. Onze kinderen waren toen nog heel jong. Het was een zware periode, want ik kon eigenlijk niks. Gelukkig ligt dit al lang achter me, al moet ik nog wel rekening houden met het goed verdelen van mijn energie. Ik ben altijd al een optimist geweest, maar

geniet nu nog meer van de kleine dingen in het leven. Ik hou van mensen en van de levensverhalen achter de mensen. Dat boeit me echt. Ook mijn eigen belevenissen leg ik vast. Sinds mijn dertiende schrijf ik dagboeken en reisverslagen en heb ik inmiddels een hele verzameling. Eens in de zoveel tijd lees ik iets terug. Soms helpt het me dingen van me af te schrijven. Tegelijkertijd sla ik zo herinneringen op. Dat is handig als je een dagje ouder wordt en af en toe dingen gaat vergeten. Het lijkt me leuk ooit nog eens een vaste column te schrijven. Wie weet!

Ontwikkeling

Waar ik ook enorm van kan genieten is mensen te zien

Lieve Ine,

We kennen elkaar al vanaf het eerste moment dat ik bij de stichting kwam werken, je was zelfs bij mijn sollicitatiegesprek! Voor mij ook alweer bijna 19 jaar geleden!

Er zijn heel veel veranderingen geweest, van mensen en constructies wat de groepen aangaat. Jij hebt daar je schouders onder gezet en de medewerkers positief gemotiveerd zodat het is zoals het nu is geworden. Je stond en staat altijd open voor ideeën of kritiek. "Daar kunnen we wat mee!", is jouw slogan!

Lieve Ine, persoonlijk heb ik jou als een positief, begripvol en liefdevol mens ervaren in al die jaren, waar velen een voorbeeld aan mogen nemen. De mens en vooral het kind staan bij jou voorop. Dank je wel Ine, voor alles in de afgelopen 20 jaar! Ik wens jou en je gezin nog vele liefdevolle jaren toe. Ga vooral nog jaren door!

Veel liefs,

Loes van Diggelen

groeien, niet alleen letterlijk maar vooral in hun ontwikkeling. En daar een steentje aan bijdragen, bij jong en oud. Dat is fantastisch.

Ons gezin

Ons huis en mijn gezin zijn de basis van waaruit ik dingen doe. Ik heb een fijn gezin waar ik enorm veel van hou. In al die drukke jaren ben ik vaak weg geweest voor mijn werk. Erwin heeft mij daarin altijd gesteund en doet dat nog steeds. Mijn kinderen zijn opgegroeid met mijn werk, het is ook zo verweven met mij. Het gaat heel natuurlijk. Maar als ik thuis ben, ben ik ook echt thuis. Ik kan mijn werk daar heel goed loslaten. Ook dat leer je door de jaren heen.

Aandacht

Aandacht is een variatie van liefde

Ze is een geschenk dat je ontvangt en geven kunt

Ze is niet alleen op zichzelf gericht

Ze ziet ook een ander

Ze verspreid licht

Ze heeft fantasie en is verrassend

Ze haalt mensen uit de schaduw

Ze is attent en creatief

Ze denkt aan wie gemist wordt

Ze kan stil zijn

Maar ook stem geven aan wat vergeten wordt

Aandacht is voedsel voor de ziel

Onmisbaar als de liefde

(Ine, bovenstaand gedicht voor jou omdat het bij je past)

Rita de Kogel

Ine gaat voor...

Bij Ine denk ik gelijk aan de woorden: verbinden, rust, gedegen en vriendelijk. Dat is waar Ine voor gaat en staat!

Miriam van Dijken

Een 'MooiGebaar'

Gebarentaal en de uitdaging

Op twee cursusavonden zestig woorden in gebarentaal leren! En dat in het kader van de Voor- en Vroegschoolse Educatie. Alle pedagogisch medewerkers van het kinderdagverblijf en de peuterspeelzaal deden mee. Door het inzetten van gebarentaal wordt ook de woordenschat van kinderen ondersteund, zo vertelt pedagogisch medewerker Bianca van Elk.

Gebarentaal is meer dan alleen een gebaar leren. Juist door gebarentaal te gebruiken en het bijbehorende woord te benoemen, ben je met taalbevordering bezig. De kinderen doen mee! Het mooiste gebaar vind ik toch tikken op de wang met de hele hand: het gebaar voor 'mama'. Tikken op de kin met de wijsvinger betekent 'papa'. Op de groepen zie je de voorbeeldfoto's van de gebaren met uitleg. Zo blijven we het onthouden.

Voor de tweede cursusavond moesten we ons voorbereiden door te laten zien hoe wij de gebarentaal in onze groep gebruiken. Wij zingen bij Nijntje het liedje 'Olifant op de stoep'. De woorden die in het lied worden gezongen beelden we uit. Het levert mooie reacties op. Ook thuis.

Bianca zingt het lied en laat de gebaren voor olifant, schoen en poep zien. Op de achtergrond horen we onverwacht de tweede stem van een peuter die meezingt. Bianca: net als mijn collega's word ik ook nieuwsgierig naar andere woorden in gebarentaal. Via lerengebarentaal.nl is veel te vinden en te zien. Het woord 'bitterbal' kunnen we nergens terugvinden. 'Drinken' wel. We willen met u de uitdaging aangaan. Wat is het gebaar voor 'Een glas water drinken' denkt u? Juist ja!

Bruintje Beer, Panda, Ijsbeertje en Olifant
Acacialaan 11 3911 GD Rhenen T 0317 68 10 60

www.peuterspeelzaalrhenen.nl

Kinderdagverblijf Plons en buitenschoolse opvang Pikobello
Acacialaan 11^a 3911 GD Rhenen T 0317 68 10 50

www.kinderopvangrhenen.nl